

הכנתה

בעברית צחה

שום שר לא התפטר אחרי הטבח בלוד. שנגרם כתוצאה משרות ביטחוניות מביי. שה. במקום זה הכטיח לנו או שמעון פרס: "נפיק לקחים". עכשיו אחרי יום-כיפור השחור, אמר לנו יגאל אלון: "נפיק לקחים קונספצור נליים".

אני מחרשם מאד כשריחינוך-ותרבות ישראלי מדבר עברית צחה. ולא איכפת לי אם הלקחים שהוא יפיק יהיו קונספצור ציונליים גניקולוגיים או קונטרבולוציוני-ריים. ובלבד שיקיים הפסוק ההיסטורי "תן להם לדבר, תן לנו להמשיך!"

הנן גולדברג, חזון

כוח

העבדים

המשורר-מלחין-זמר ליאונרד כהן מיר פיע בפני חיילים ומשדר אליהם מידע שנושאו אכזה ושלו. קראתי על כך בעתונכם וכדאי שגם הושבים בעורף יהיו מודעים למידע זה. המצוי לא רק בפינומי ניו אלא גם בשירים שפירסם בקבצי השי-רה שלו. לכן, יתכן וכדאי היה שהשיר הבא. שנכתב בידי ליאונרד כהן, יודפס

ליאונרד כהן כסיני

בעתונכם. השיר, הנקרא כוח העבדים, הופיע בספר שיריו האחרון של כהן. נמו אור, תליאביב

לבקשת נמי אור, הנה שירו של ליאונרד כהן, כוח העבדים: בכל פעם שאשתי יולדת / היא ניתקפת בשיגעון. היא רואה בבחירות את המתחולל בעורף / וניתקפת בשביל ענין / וניתקפת להחזיק / כדי שנוכל לחזור למלחמה גברים ונשים נהרגים / מול התינוק.

כסף

לחיילים

הציניות של אנשי-הביטחון נשארה כמו שהיתה. כשיש לקחת כסף מהעם עושים זאת מהר מאד. אבל כשיש לשלם לעם, ללוחם, למגויים עושים כל מיני שמיניות, ציניות: פעם נותנים ללוחם 170 ל"י, פעם חושבים שיש לתת כמו למילואמניק, פעם התיקרה היא עד 1600, פעם יותר, פעם פחות. די!!!

יש, בלי ציניות, לשלם למשפחות המגור ייסים לא לפי שכר הלווחם לפני הגיוס, אלא לכל מגויים 1500 עד 2500 לפי הדרגה. אבל לא פחות. כן!!! לפרוטקצי ציונרים יש מיליונים ולמגויים אין? ויש גם להעלות לאנשי השירות הסדיר את השכר ב-50 ל"י לחודש לפחות ל-300 לירות. מספיק עם הציניות של אנשי השלטון, שלא יגידו שאין כסף, לורד-ולי דומים יש ולמשפחות המגויים וללוחמים אין? ובכלל, משטרה של גולדה צריך להיות פטר.

עמירה בוררס, תליאביב

עמדה

אמיצה

שמחתי לקרוא את האינפורמציה החשור בה על מה שלא העזו לספר לנו. שמחתי

השתיקה - סכנה!

בתשומת-לב רבה קראתי את מאמרו של הד"ר ישראל אלדד, מי כאן קוני-למל? (דיעות אחרונות 16.11.73). בהת-קפתו שולחתי-הרסן נגד הד"ר הנרי קסיני-ג'ר עושה המחבר שימוש בשורה ארוכה של סילופים, השמצות וגידופים אשר אין הדעת יכולה לשאתם.

על מנת לערער אמינותם של המיטען הרעיוני והגישה הביצועית של שרה-החוזק

שייב

האמריקאי, טורח המחבר לגרום לעירעור קווי אישיותו. בשיטות של רצח אופי מת-אר אלדד את הד"ר קסיניג'ר כבן-מהגרים, שואף קאריירה, קוסמופוליט, "סרטור יהודי בינלאומי נטול שורשים ומולדת אמיתית" אשר "מעולם לא עשה דבר למען

שמחנו על נכונותכם לשלוח את השבוי-עון לחיילי הקו. אז אם כבר עוסקים בתודה נודה לכם אם תודו בשמנו גם לעירית רמת-גן על משאת הגליזה ששלי-חה לצנחנים המאומצים. זאב זיוון, צה"ל

הוואלצ'ורים

כל מילחמה, אפילו המילחמה הכי צור-דקת בעולם, היא דבר נורא. כבר במילחמת השיחרור ידענו את זה

אבל שתקנו. כי מצד אחד - גם לא כליך נתנו לנו לספר את האמת (כבר אז היחה צנזורה). ומצד שני - היה מי שדאג למנות אותנו לתפקיד הקוסם של "פרות קדושות" זה מאוד מאוד מצא"חן בעינינו. רצנו ברחובות ועצקנו: "אנו אנו הפרות הקדושות!" ופרות קדושות לא עושות שום דבר מעור. לא עושות גרף-צים ולא מחרבנות. ואס הן כבר מחרבנות - אז לא יכול להיות שהן מטריח. וככה המשכנו 25 שנים. ועם ישראל היושב בציון חשב לתומו שמילחמה זה ספורט. שאפשר לתקרב עם בגדי טניס ולהישאר נקיים. נכון, זה אומנם ספורט מסוכן, אבל גם בטיפוס הרים אפשר להיהרג.

ספרות המילחמה של כל עם בעולם מלאה בסיפורים על טעויות ושגיאות פטא-ליות, על יכוחים בין טוראים ומפקדים, על שינאה והתעללות בחיילים מהשורה, על עשיות חשבוניות אישיים אפילו תחת האש, על כדאייניקים שחיים מרווחי המל-חמה, על רבבות של "אמאקורזים", אבל אלצנו? חס וחלילה. השתגענו? אלצנו? - אח! מה אתם מדברים.

סיפר לי חייל אחד מהשיריון (לא של מדינת-ישראל, חלילה), שכל זמן הקרי-בות הם לא ידעו מה הולך במרכז הארץ, כי לא היו להם טרנזיסטורים. אבל פעם, כשהוא ירד לעורף כדי להוביל את החב-רים שלו הפועים, הוא ראה במשרד של הקציין-מינהלה המלוקק עשרות-עשרות טרנזיסטורים מכל מיני מינים. אז הוא שאל את המפקדה: שם? מה זה? והיא, מה היא יודעת, אז היא ענתה: "זה הארזים תרמו מחנות לחיילים בחזית." אז החייל שאל את המלוקק: "תסלח לי, אתה חושב שהחזית זה אתה?" והמפקד ענה לו שזה לא עסקו ורצה לרוקק אותו משם. החייל, שעד המלחמה היה כליך-מנומט עד שאף פעם לא היה משיג אפילו תור לקופת-חוליים, יצא החוצה וסאף עוד כמה חיילים שריח הקרבות עלה מהם, ובלי הרבה חוכמות הם פרצו למשרד, היכו את כל מי שהתנגד להם ולקחו את כל הטרנזיסטורים, כדי להעביר אותם ל-

אבל אם אתה פוגש בן-אדם שהוא וואל-ציר - אז כבר דבר אחר. ואם הוא עוד הקציין-מינהלה שלך - אז זה באמת כבר רע מאוד, אבל לא צריך לאבד את העש-תונות. האדון וואלצ'יר הזה הוא בסך-הכל אדם פרטי, ומאוד מתקבל על הדעת שבזמן שלום הוא גסיכן לא הכי אייאיאי במה שנוגע למוט.

מה שבאמת נורא זה, כשהאדון וואלצ'יר הוא המנהיג שלך. שר, או ח"כ, או גנרל, או אפילו רק מועמד להיות איש-ציבור. אז - זה באמת נורא. ויש כאלה יותר מדי. איפה שאתה פונה, איזה עיתון שאתה לא פותח, אתה תיכף נתקל באיזה מר וואל-ציר, שכל העסק בכלל היה כדאי לו. קחו למשל את השר וואלצ'יר, שכלייוס-

היהדות או הציונות." אין לנו כל זכות מוסרית לדון ברקעו. תכונותיו ונתונו האישיים של ד"ר קיי סינג'ר. עניינינו בניתוח מצעו וצעדיו הר-מדיניים בלבד. באשר לזכויות עשיותו למען העם היהודי, מגלה אלדד קוצר זיכ-רון מדהים: למי זכות גדולה יותר במי-צע הרכבת האווירית להצלחתנו באוקטובר 1973 ובסיוע המוצע של 2.2 מיליארד דול-לאר?

ערכיו של הד"ר קסיניג'ר זרים לאלדד. אצטט: "בו בעצמו אין גדלות יוצרת כ-גדלות בנימין דיזרעאלי יוצר האימפריה, לייב טרזצקי מחולל צבא המהפה עולמית." אבל מה נותר לנו מאותם "ערכי גדלות?" בימינו האימפריה הנ"ל התפוררה; באשר לצבא המהפה - הוא המספק לאוייבינו את כלי הקטל ללא הגבלה.

אמשיך בציטוט: "לא, שום גדלות אין בו בקסיניג'ר, כי אם פיקחות זורניות והב-רקה וקלות של מזוג ויוגים, מיישר ניגור-דים, מחליק סתירות." מאמין אנוכי, כי רובו המכריע של הציבור מבין, כי דווקא התכונות והנתונים הנ"ל של ד"ר קסיני-ג'ר, עשויים לסייע בתהליך הקשה של מציאת פיתרון לסיכסוך באזורנו.

עלי להביע את סלידתי מסיגנונו הארטי של הד"ר אלדד. הציבור צריך להרים קולו ולקרוא לסדר את האלדדים למיניהם, אשר אינם בוררים מילותיהם כיום ולא יבררו במעשיהם מחר - באם תינתן בידם ה-יכולת לעשות. השתיקה - סכנה לכולנו.

קרול גרוזמן, תליאביב

כל החיילים פה מודים לכם על החומר המאוד מעניין ומאוד מרתק. מחכים בכיל-יון-עניינים לגיליונכם הבא.

שאול שריה, צה"ל

קראתי בעתון את החומר הקשור למיל- (המשך בעמוד 6)

הוואלצ'ורים

כתיבות המתאימות, לאיפה שהתורמים ב-אמת התכוונו.

הקציין-מינהלה המיסכן הזה חשב שבא-לו קלף אדיר והוא כבר ראה את הקיוסק לחשמל שהוא יפתח אחרי המלחמה. הוא לא תיאר לעצמו, שבתוך הבגלן הנורא של

המילחמה יהיה מישונו שיפריע לו. וזה דבר נורא. לעשות רווחים כשדם נשפך?

יש ציפורים כאלו, גדולות כאלו, עם צואר קרוח, שטורפות נבלות. באנגלים שוקראים להן Vultures, לא נעים לתרגם את השם שלהן לעברית, כי זה יוצא ב-דיוק שם של שר אחד בממשלת-ישראל. (אם אתם לא מאמינים, אז פיתחו מילון אנגלי-עברי ותראו). באנציקלופדיות כתוב על הוואלצ'יר שהיא ציפור דוחה וגועלית, כי היא חיה על פגרים. מה יש כאן לע-שות? מה היא אשמה? אחרי הכל היא רק ציפור, והיא ככה רגילה מאז ששת ימי בראשית.

אבל אם אתה פוגש בן-אדם שהוא וואל-ציר - אז כבר דבר אחר. ואם הוא עוד הקציין-מינהלה שלך - אז זה באמת כבר רע מאוד, אבל לא צריך לאבד את העש-תונות. האדון וואלצ'יר הזה הוא בסך-הכל אדם פרטי, ומאוד מתקבל על הדעת שבזמן שלום הוא גסיכן לא הכי אייאיאי במה שנוגע למוט.

מה שבאמת נורא זה, כשהאדון וואלצ'יר הוא המנהיג שלך. שר, או ח"כ, או גנרל, או אפילו רק מועמד להיות איש-ציבור. אז - זה באמת נורא. ויש כאלה יותר מדי. איפה שאתה פונה, איזה עיתון שאתה לא פותח, אתה תיכף נתקל באיזה מר וואל-ציר, שכל העסק בכלל היה כדאי לו. קחו למשל את השר וואלצ'יר, שכלייוס-

כלייוס, במשך כל המלחמה, פרסם מוד-עות-ענק בכל עיתון ועיתון, על השירותים שמשדרו. "העניק" לחיילים בקו הראשון, כאילו שהחיילים היו צריכים לקרוא את זה בעיתונים. ובסוף הוא עוד פירסם מוד-דעת-ענק: תודו! לכל אלה שעמדו ל-מישרד שלו. כאילו שהוא היה היחידי מכל המשרדים שהוצפו במתנדבים. אפילו מישרד-הביטחון לא פרסם מודעות תודה. אבל לשר וואלצ'יר הזה היה מספיק זמן ומספיק כסף כדי לבזבז על המודעות הא-לה. אחת אולי היינו שוכחים שהוא קיים. ואדון וואלצ'יר אחר אמר שלא ייתכן שהחיילים בחזית יתנו את דמם ואנחנו בעורף לא נשתתף לפחות בכסף. פה ה-חוצפה כבר עוברת על גדויתה! מה זו ההפרדה הזו בין העורף לחזית? מי הם החיילים? הגנרלים של צבא הקבע? אל-פים יצאו מהבית להיהרג בקו הראשון ולא ישהו שלהם אין במה לגמור את החו-דש. יחזור חייל מהחזית לחצי יום חופש ולא יוכל לנסוע במכונית שלו, שזה יהיה פונקט היום שאסור לו לנסוע בו. אז מה זה פה "עורף" ומה פה "חזית"?

או בואו נדבר על הגנרל, שכל זרי הי-דפנה ניתכו על ראשו ובטח בצדק, אבל למיפלה שלו אין עיתון. חוץ מזה גם יש צנזורה במדינה הזו. נו, אז מה עו-שים? מזמינים כמה עיתונאים זרים, שול-חים אותם חוצה-לארץ עם כרס מלאה ב"דיעות שהאויב מאזין להן". שיכתבו שם מה שהם שמעו פה, ממנו. הרי למפ-לגה שלו אין עיתון, אז מה זה רע להש-תמש לצרכים פוליטיים בעיתונים מכובדים כמו הניוירוק טיימס, הווישינגטון פוסט, ואולי יופיע מחר ראיון שלו עם חסיין הייכל, באל-אחרס? אולי בגלל זה לא נתנו לו להתקדם כליך? אין מה לדבר שזו הדרך הכי טובה לדפוק את המפלגה היריבה, ש"במקרה" היא גם השלטת. לו-לא המלחמה הם היו מדפיסים אותו? על מה? על החוזה שלו?

נגד צבא של אויב מוגדר יש לך מערכת צבאית, משוכללת. יכול להיות שהיא עו-שה שגיאות - אבל סוף טוב הכל טוב, חוץ מלאה שהסוף בשבילם הוא בכלל לא טוב. אבל מי יעמוד לנו נגד הצבא של הוואלצ'ירים? וזו מלחמה שאין נגדה בכלל נשק. והקורבנות הם לא הרוגים, לא פצועים ואפילו לא נכים. הם פשוט חולים. מגועל נפש.

ישראל סוכר